

Dinu Flămând

Poezii,

1974

VARA IN PATRIE

Vară în patrie, în amiază
vipii de foc urcă în trupul tânăr
cu mîngîioase ferigi penate.
Vine un zumzet de la stupii solari,
șarpele ține potecile pe unde umblăm desculți
în ierburi halucinează albastrele duhuri
ale cîmpiei.

Cu o brazdă de iarbă mergînd spre sud
într-un nor răcoros de sudoare,
cu zvâcnetul larg al mușchilor și al vieții
tatăl meu trage din coasă
meridianul.

Coperta de Pompiliu Dumitrescu

DUMINICĂ

MÎNA CU MÂNUȘĂ

Umblăm pe dealuri verzi, prin grădini deprinși cu mersul mult peste cîmpuri, liceeni de la țară.
Ne scoate iarba din minți duminică, în preajma orașului.
Iunie. Femei și soldați prin tufe de-alun unde urzica e aspră și rece.
Bolnavi, prin imperiul miresmelor trecem
cu o sfială aproape de moarte,
ziua vibrează de libertate
iar unul din noi spune : „E vremea coasei”.
Tragem pe nări somnul amiezii de la răchita albă, adormitoare și de la floarea de soc
cu miros de rut și de apă și de la tei, din sudoare, și din țigările scuturate, și din pămînt.

Era ciocîrlia în cer spulberată tu erai rîul sub gheață — veneai atît de ascunsă și atît de curată.
— Vezi, ciocîrlia e-n cer spulberată
de ce porți, iubite, mîna stingă înmănușată ?
în jurul tău era o lumină ce îngheța și ziua de tine înflorea, imprimăvărată și părul tău spre înalt se lăsa.
— Vezi, ciocîrlia se desface-n durere
de ce porți o mănușă de za ?
Bate umbra cîntecului peste inima ta..
Eram cu șoimul la vînătoare undeva prin evul crepuscular, dar fluieram și-l chemam în zadar din
vîrstele trecute și viitoare.
Sîngele deprinde o bucurie confuză pînă la suferință, pînă la versul liber.
Cenușa cîntecului cădea peste noi, te-am mîngîiat atunci cu mîna-nzăuată,
cu mîna monstruoasă și trilobată, cu mîna de fier, cu mîna uscată.

ÎNFLĂCĂRATĂ UIMIRE

Aducem în casă crengi de răchită și ne vedem, deodată, pe malul rîului, chinuiți și suavi,
de o indecisă ferocitate cu mîini fierbinți atingîndu-ne.
Pe malul rîului — primăvara într-o frumoasă disperare nelămurită ne căuta o fericire preadureroasă.
Zilele se roteau peste noi și teama ne primea îngăduitoare, teama de neștiut și teama destinului, a
dușmăniei care apropiere.
Acele zile fără memorie aprig inconștiente și răcoroase ale uimirii, ale risipei, uimirea noastră prin
mari orașe, înflăcărata uimire care ne iartă.

LEVITAȚIE

Părul tău luminos îmi aduce
amintirea unor lacuri din Helixioia,

trupul tău mă inundă cu somn și cu legea plutirii
această levitație în marginea astrului.

E toamnă. Se ridică din vetre reci ceața de lavă și de cenușă, sîngele luminos ca un fulger se stinge în
frunzișul de lavă.

Dimineța de toamnă palpită sub o ciupercă de nicotină, sub un clopot de vid alge brune izbucnesc din
pieptul meu deschis.

Animale ciudate încearcă apa, botul umed sparge o gheață subțire ; în diminețile acestea, prin lacuri
negre mîinile tale dispar în întunecime.

Pînă la tine, în gol deschis

întunericul a înflorit cu cireși ;

marea amurgului urcă-n grădini suspendate,

un val ne urcă, ne trage din moarte.

10

FLOARE DE INSOMNIE

Tristețea mea, floare de insomnie o, dimineța, cum răsări din scrum. Fereastra alb deschisă înspre
ceață un zvon de golfuri amețind orașul o floare de venin în spume.

Cu mîna caldă un oraș preaalb îmi scoți acum din somn

„te du, de tu !”

mîinile tale — un destin de pace — țin risipirea cetii într-un turn, împătimit și mut îți caut gura ca pe o
auroră stinsă.

Apoi, nedeslușit, aceleași drumuri prin labirint de zgomote opace, pe cîmp te urmărește-un cîine negru
dar demonul în el e de cenușă ; un cîine negru și miros de iarnă și insomnia
o imensă floare.

11

NARCIS

Nu mă striga, nu mă atinge tot ce m-atinge mă devoră ; iată, amurgul scoate unghii lungi ^ și în oglinzi
este un vînt cu lanțuri.

Buzele au crăpat, pleoapa tare, genele cresc nespuse, ca niște grile, umblă pe mine văzul meu întors cu
degete spinoase și vorace.

Vine din gol o mîină animal și mă adulmecă la depărtare, mîna mea flutură cinci rime albe după o-
nchipuită-asemănare.

Irisul meu — ce stea pustie,

un astru subteran pentru caverne —

trimit o unghie către oglindă

și degetul — solubil — se tot pierde.

Nu mă striga, eu nu mă-ntorc sînt ca un lup cu gîtul țeapăn salt nechemat,

încordat,

încordat.

12

ICAR

Acum el stă la gura unei văi, el, arborel plămînilor și-ascultă, curenți marini adînc în el furtuna.

A fost în cer o zi obositoare,

„să nu treci pragul cerului” — i-a spus

Dedal, momindu-l.

O, perfidul ! „să nu te-ntreci cu șoimii în tărie”.

Deodată aerul sub el s-a rupt, apoi a fost o flacără-n cădere și-n mare s-a deschis o rană-ncinsă.

Acum el stă în marea de corali,

un simț ciudat îi mai zvîcnește-n umeri

și pielea încă-l ustură de zbor.

Acum îl lasă arborel suflării și vin sărate ape, gîlgîind pînă sub bolta inimii de carne.

13

VECHEA CICATRICE

Vechea cicatrice de pe picior

m-a ars toată noaptea. Părea că-nflorește,

pămînt nerodnic, deschis după ani

să primească migrația în eter a semințelor.

Marea s-a zbuguiat toată noaptea — era un ritm de la zei, plecări și întoarceri — am respirat cu marea și ape negre m-au limpezit, marea a scos din mine borhotul și nicotină.

Vechea cicatrice strălumina cu flamura unui sânge nou și mai pur, am ieșit peste goluri să-mbrățișez țara întinsă a memoriei.

14

POEMUL FASTUOS

Singurătatea în adîncul retoric tristețe de apă, nevorbitoare — cu gura la gura înecatului, sorbi din el aer de sânge și apă.

Cu ochii deschiși în adîncul retoric

unde stă un poem fastuos.

Cu ochii larg deschiși spre fuioarele frazelor.,

Ultima vorbă a înecatului

bulbucește la suprafață într-o limbă străină.

15

NORD

Capăt de drum, tîrziu capăt de drum, țară de nord sub ierburi mari culcată, cînd vine-aicea frigul, mă-nvelesc cu pomenirea ta străluminată.

Mi-e prea săracă vîrsta ca să știe puterea ta de țară, de tărîm, nici somnul vîrstei noastre nu ne-mbie, noi n-am umblat prin poște și popasuri și n-am dormit în ronțait de cal somnul copilului pe-un braț de fin.

Arar bătrînii ne-nțeleg la vorbă,

nici n-avem timp să ne oprim din drum;

doar bănuim în sus țara bătrînă

care ne-ar copleși, și-i zicem fum.

Țara Ardealului în sfat de toamnă strînsă prin șuri la clăci de desfăcat, se-aprinde bruma unde calcă pasul cînd ne-aruncăm însingurarea-n urmă și vînturi reci ne flutură prin mantă lăsînd în cusături semințe negre.

16

Atunci simțim pămîntul cum ne soarbe, sub pașii noștri drumul se subție, palmă cu palmă aburește-n suflet întinsul ei pe harta din. vecie.

Țara Ardealului, fiord în ierburi, Țara Ardealului vibrînd spre nord, viața mea nordică sub un cer nordic ia binecuvîntare de la nord.

INTERIOR

Acest violoncel umflat e toamna, stăm în puterea ei și așteptăm legați adînc, cu fire placentare.

Curge din zid un sunet gros ca fumul,

ne risipim, ne adunăm,

iar ne atingem pielea asudată.

Interior cu țevi de frig.

pocnetul ușii, asprul, caldul, golul,

prelinsul picăturii lungi de apă,

somnul spre ziuă înfundat cu cîlți,

pereții asudați și carnea moale

molecula — devorînd — enormă

sporii seminței în derivă...

Acest violoncel, această teamă, această așteptare, acest chin ; teama aduce aburi de tetanos prin zid, prin varul timpului.

18

PRIETENUL MEU HARUSPICIUL

După o mare epuizare, extatică rănile înfloresc pe tot trupul; trupul meu înflorit, trupul meu deschi» simte mersul cicatricii prin aer.

Vine prietenul meu haruspiciul

cu un colan de păsări moarte la gît :

iată ficatul — negru

și iată fierea

o, numai fierea e limpede !

Mîinile lui prin burți mătăsoase caută lobii negri și mi-i aruncă ; palid destin.

Vin cîinii la măruntaie și ziua se-nflăcărează sub cicatrici.

19

SOMN IN PICIOARE

Soldat visîndu-și memoria

cum sosește

nava cu pînze de-argint într-o patrie, degetul flutură-n vînt un paing, fulgeru-n cer și blestemul în apă semn înecaților fac la un drum spre Ciclade.

Cum munții din insule clopotesc zvon de duminici în peșteri marine, iar pe un țărm de la sud garda moare, vorba ajunge în patrie și se știe „virtutea nu poate fi umilită de soarta”.

În vrerea nopții de nepătruns peste cîmpia de oase

arde acest incendiu de greieri în patrie.

20

LEANDRUL

Leandrul din casă, la marginea frigului
respiră culori hibernale.

Verde se ține în iarnă, prea sănătos,

de o monstruoasă regenerare,

și numai rar îi plesnește un mugure

atins de glonte de unei lacrimi,

și numai rare flori se arată

împodobind o vigoare prea inutilă.

Asemeni lui, prin ani viguroși trăiești în căldură de seră, în așteptare, în sănătatea fără de leac a
verdelui sterp.

Asemeni lui, flori puține

în timp ce te privește copilăria

cu ochiul ei de meduză și te-mpietrește ;

asemeni leandrului — prea domestic !

în timp ce ochiul Gorgonei te caută și-n luminișuri cerești sticlește copilăria.

21

DRACULA

Dracula Vodă, om mătăsos trece prin moarte și nu se taie, spiritul răului stăpînește peste lucernele
patriei sîngerate.

Trec păsări moarte peste cetate și cad în amiaza pustie, trece Dracula, fumegînd cu moartea pre moarte
călcînd.

Vin bărgane și transilvanii, țările smîrcului, nisipoase pînă la streășină, pînă la ușă în dans de flăcări
și de cenușă.

Vine istoria, omenește, pe jos, peste această mare luxurie ; preaiertătoarea, care ne ține lîngă trecut și
viitorime.

22

29 FEBRUARIE

Anul bisect, *quarto quoque anno* timpul în el bălțește, prealpin iată în aer largile-i bronhii prin care
trecem —

noi și regnurile.

El stă în frig, în acest îngheț, el stă în aer pur și respiră, cu gestul frigului ne atinge frunțile noastre, în
semn de pace.

Și gestul frigului cum ne lasă In anul lung, mai lung cu o zi, cu o zi mai lungă decît un an, cu o zi mai
darnică decît viața.

Și gestul frigului și speranța ; o, cinismul acestei zile !

23

INSULA

Ar fi trebuit să poarte un nume de insulă în arhipelag, dar nici arhipelagul acela cu multe insule nu
avea nume. I-aș fi căutat marginile tremurate pe hărți din piei de elan. Ar fi trebuit să fie o novă, să
călăuzească citirea noastră săracă prin zodiac, o stea neagră care se soarbe din sine, pînă la dispariție.

Aș fi zărit-o, poate, în cerul întunecat, negru pe negru devo-rîndu-se, aș fi întins mîna către vîrtej. Nu era decît o insulă călătoare, veștile despre rarele sale apariții sînt puține, potrivnice și întunecate. Unora li s-a arătat ca un ghețar plutitor, plin de cuiburi de cormorani, alții jurau că au zărit-o în septentrion, printre răcoroasele castele utprice ale castorilor. Cîțiva inițiați îi simțeau apropierea mai ales toamna, cînd bruma luminează pînă tîrziu, la amiază. Venea atunci de nicăieri un miros de fum domestic, astrologii greșeau împărăteștile efemeride lunare, năierii încercau degeaba vînturile, cu degetul mare muiat în salivă, canarul auzea prin vitralii magnetismul magiei. Cît despre mine, eu ce să spun ? Era o insulă fără prihană, mîndria verilor mei atlanti, acolo își păstrau ei roadele și fulgerele de toamnă tîrzie. Pășeam uneori spre insulă, aerul era curat și dens, aerul năvălea spre nevăzute cavități ca la dezvelirea de sarcofage, urcam cu ochii legați sub o eșarfă de ceară mîngîietoare, intram în unghiul amiezii — așa cum intră

24

colțul gurii tremurînde în umbra plînsului —, urechea distingea un izvor de șerpi fișîind pe dale de piatră. Era o insulă de margine în rana auzului.

De jur împrejur, la adîncimi prea înșelătoare, numai foșnet de iarbă vînată, unduirea florilor carnivore, cu ventuze umede, înflăcărare. Numai vâpăi cu plantații de maci carnivori, lanuri de *Rouă cerului* și luminișuri chemătoare de *Aldovandra*, guri despicate de sus în jos, cu petale de buze unduitoare. Plantele săgetau în adînc goluri sticloase. Desprins de memorie, am trăit aici zece zile ; din anul o mie cinci sute optzeci și doi, de joi, patru, pînă vineri, cincisprezece octombrie. După care am fost smuls în istorie.

PORTRET DE TINĂR

Amintește-ți de el — spui — se cade să iei cuvinte vechi și să-i umpli chipul, înconjură-i numele, disperat, în transă. Așa cum Ulise tulbura umbrele.

Era bun ? Nu mai știi.

Era pașnic ?

Omul comun prezis spre înalte destine ! Din tot îți rămîne, așa, nelogic o vorbă spusă : „frumosul liber”.

La douăzeci și cinci este mort cînd bine se știe că moartea nu vine, cum să încep și de unde să înțeleg această fandare a lui peste margini ?

Avea și el viitorul deschis

cum la douăzeci și cinci mi se-ntîmplă

aidoma !

26

ÎMBRĂȚIȘARE

Pînă la rădăcina răsuflării, pînă la acru, pînă la livid ne ducem amândoi, îmbrățișați demoni atinși de focul translucid. Demon Incubus eu, iar tu Succubus căzuți adînc, în pdvniți de coșmar, vezi, albul ochiului acum se varsă peste acest imperiu vegetal.

Vezi, răsuflarea șuieră-n prăpăstii, stă între noi un cîmp topit de-argint, vezi tu trădarea pe cîmpia albă cum văd și eu trădarea ta venind ?

Lacrima mea, un animal de pradă intră în turma lacrimilor tale.

27

AMARA

LESPEDA

Cîreși amari într-un ținut amar și unde cade-o ploaie-ntunecată, și cai încinși în ploaie, fumegînd și anii cei mai calzi din noi ieșind.

Lucerne păduroase pînă-n zare,

colina verde a melancoliei

pe care ochiul spaimei urcă blînd.

O viespe rătăcită cade-n sare

și-un nor de sare-amară udă tîmpla.

28

„Se spune că Arhimede a rugat pe prieteni și pe rude ca, după moarte, să nu-i pună pe mormînt decît un cilindru cuprinzînd o sferă și să arate pe inscripție cu cît solidul care cuprinde este mai mare decît solidul cuprins”.

PLUTARH — *Marcellus*

O, Siracuza, deznădejdea de patrie ! Zidul părăsit nu mai aruncă săgeți, zvonul bătăliei a înghețat etern peste patrie. Vulturii țineau deasupra mării o întreagă flotă de purpură, arcele nevăzute ale unei

cetăți-caracatiță înspăimîntau năierii. A coborît aerul cu clopote de îngheț sublunar, pace în aer și pace sub lespede !

Pace în aer și pace sub lespede ! La crugurile mari ale lumii adăugați cel mai din urmă crug — LESPEDEA. Crugurile mai vechi urcă de un grad și îi fac loc, cerul coboară în văgăune, marea lingea marginea vetrelor și le umple, în peșterile marine arde cenușa de fosfor a lumii fosile.

Marea linge vetrele și le umple. Cine pe cine cuprinde și cine se lasă cuprins ? Cine conține și cine se poate lăsa conțf-

29

nut ? De câte ori ne cuprinde această lege a cuprinderilor ? Cine așteaptă și cine amîină așteptarea ?

O, geometrie a golurilor ! O, legi ale corpurilor !

Siracuză, deznădejdea de patrie. Cînd golul te-a cuprins o dată, te vor cuprinde, nesfîrșit, goluri gemene. Nici marea nu are atîta cuprindere, în întreg cerul desfoliat nu încapă atîta gol. Golul sub lespede.

De câte ori patria intră sub lespede ?

De câte ori trupul încapă-n mormînt ?

De câte ori te cuprinde marea cuprindere

A geometriei de sub pămînt ?

Cum de încapă atîta gol

Și cine pe el în adînc îl conține ?

Sub lespede lui de gol pur

el însuși Animal speriat de întunecime...

ORA DE FOSFOR

Nu ne-ajunge, nu ne-atinge ploaia care-afară ninge frigul care-n noi învinge.

Numai umbrele sînt ude umbra nopții ne pătrunde mîna trage umbre ude.

Noaptea bagă umbre-n casă umbra între noi se-ndasă teama umbrelor ne-apasă.

Iubito, răsar pe cer Pleiade plasmatic.

Numai ceasul meu cu fosfor feței tale-i dă contur, mîngîi umbra împrejur.

Numai o lumină stearpă fumegă din umbre ude unde somnul tău se-aude.

31

PLINS STĂTUT

Din tine aburește o întristare eu nu mă mai văd în ochiul tău mut, porii îți înfloresc de uimire și spaimă și se răcește în tine un plîns stătut.

S-a făcut întuneric și aburești cum treci umbroasă prin încăperi, numai cu mîna aceasta prea aburoasă lasă-mă

■ — îți culeg spaima — lasă-mă, lasă.

A suflat o rază prin colburi și aerul dospește acum a sămînță, în plasma lacrimii tale se stinge umbeliferă, sămînța de sînge.

Lasă-mă, cît îmi vine ușor

să mă preling încet peste spaimă

ca un nisip mișcător, mișcător...

32

CIREȘUL

Privim din casă cu un ochi al urîtului privim acest cireș în april, aprigă naștere are mugurul în matca frigului de april.

Stranii călduri în el se aud, sub fesele florii încep să cînte clopote albe sub mugurul ud.

Privim cu un ochi nemișcat, al plictisului dacă am fi mai buni, am vedea cum se desface floarea să ne primească ; dacă am fi, am vedea...

Tu prin păduri de cireș alergînd, tu mîngîind cireșii cu mîna de ceară, tu într-o viață nouă intrînd, luminînd — candelă înflorită în seară.

Tu cu o lacrimă fumegoasă de frig

mugurul terminal încălzindu-l ;

prin lacrima ta de frig am privit,

se vedea un cireș înflorit !

33

PURIFICARE

Acum se vede prin tine apusul, lumina aceasta în tine-nghețînd.

Trupul cîinelui mort e în lac sub gheața nouă care închide rănile putrede ale apei.

Acum înghețul „lucid”, nemișcarea ; să ascultăm acum într-un gînd cum se oprește în noi nevăzutul

circuit al apei în univers.

Numai în lac (în adînc) izvoarele mîlului (limpezitoare) vor curăța mult timp (neștiute) florile vinete ale trupului.

Numai în fîntînile cele curate alianțele apei cu stîrvul.

34

FRUMOASE ANIMALE

Frumoase animale, forme în ger, blînd și supus, un animal-disperare vine și-ți bea din palmă. Apoi te mușcă, animal amfibi, ca așteptarea.

Și animalul întunecimii în zile scurte bezna o trage peste cîmpuri de iarnă, arde în coama lui o sămîntă din primăvara care a fost.

Iată, scot mîna mea telescopică — pașii degetelor pe fața ta — iată, îți mîngîi locul umflat, mușuroiul acestei dureri.

Animale frumoase. Lîngă inima ta un cal cu bot alb roade încet ovăz.

35

Spre ziuă a venit curat în vis deslușeam gura, îi vedeam pleoapa, avea în colțul gurii tatuată floarea de mac a sîngelui proscris.

Întîi foșni un țărm cu hiacînți și plaja s-a umplut apoi de bale, pășea peste-un masacru de delfini din superbia aurorei sale.

L-a-ntîmpinat pe țărm hermafroditul cu un buchet de scarabei acvatici ; — „Fii bun venit samsar împărătesc, vom neguța anafura și cidrul.

Prea se zvonea că umblă lestrigonii să pună un preț lînced, ossianic, vom prețui trădarea și sperjurul la cursul tribunalului oceanic !

Vom fi mai drepți cu patimile rele și neîndurători cu prea frumosul ■ — primește-n dar aceste vietăți care știu suge inima și osul".

36

I se citea un rău de auroră cînd pletele se-ncolăceau pe zare, priza atunci un soi de-argint sticlos de o esență care te devoră.

— „Vezi, prea puțin e timpul, prea puțin să prețuim întîi ce nu se spune ; din prețu-acesta toate se deduc, mai căutat este ce nu rămîne.

Să prețuim întîi ce irosim o, desfătarea vieții ce se pierde ! Vezi, apele oceanului sînt negre, apoi devin albastre, către verde."

ASTRUL NEGRU

Stea neagră-n cer, pe unde sui ? Stea neagră-n cer, pe unde treci ? Nu ți-am văzut vreodată raza Nu știu cum clipocești din moarte.

Cad sori în tine veci de veci Sori negri de întunecime Și numai riga Auriga Îți strigă-n goluri trecerea. Ninge în cer, dar nu se-arată Nici marginea, nici golul rece -Tremuri deasupra frunții mele Oglindă goală, hidră rece.

Și eu, ca Ioan Fără-de-Țară Simt pe obraz o pleată udă Care m-atinge, care trece...

PREZENTARE

Sub streășină casei ghirlandă de cuiburi, semn prietenos.

Dimineața

rîndunicile ne amenință în zbor pieziș cu o fericire ce nu e a graiului.

Acesta sînt eu și acesta e neamul meu ; trudim în munți,

pînă tîrziu în veacul bătrîn, ne știm cu toții locul, dușmăniile vieții și fericirea ce nu se spune, iar dacă ar fi după întîmplări nu știu să avem vreo biografie.

Nicicînd viața mea nu va fi mai limpede.

38

39

UN PILC DE SPINI

Un pîlc de spini, ciudat, un pîlc de spini sora mea ține-n brațe-un pîlc de spini, în jur grădina are nuci bătrîni și meri bătrîni cu poame răcoroase, numai ea ține-n brațe-un pîlc de spini pe mușuroiul trupului ei mic.

Pămîntul rabdă-acolo numai spini pe trupul ei demult intrat în moarte ; sora mea Livia — un pîlc de spini și flori de spin, flori albe și sărace cum numai prin sălbatice grădini.

Ușor îi număr anul ei de viață, apoi vin anii mei — un pîlc de spini.

40

SPĂLATUL FETEI

Fără memorie sînt palmele mele în care se cufundă ochii și fruntea și barba țepoasă de dimineată încă în somn, aburind oglinzile.

Înclinare a capului. Apa rece. Palmele învață din nou, cu uimire forma arcadei și osul tîmplei, cu o mare uimire-mpăcată.

Apă și țărîm se ating în adînc și apa rece ia forma mîinii, dar numai ochiul de sub pleopă vede-n adînc neconturul și mîlul.

Înclinare a capului în adînc, fața mea se cufundă cu voluptate în răcoroase flori carnivore.

41

LACUL

împrăștiate prin cer sînt apele lacului. O, LAC, SUSPENDB TON VOL ! O, LAC, SUSPENDS TON VOL !

O, lacul zburător, mîngîiere de aripă pe obrajii mei devorați de febră. Am visat toată noaptea un lac, cum îți visezi trupul înspumat de somn. Dormi toată noaptea în piețele lacului, raza pămînteană nu te ajunge, dormi toată noaptea în lac, în soborul unei cetăți care-ți votează ostracizarea.

Dormi toată noaptea într-un lac.

Din mare întunecime, pleoapele tale aleg praful unei lumini sărace, înalt se deschide deasupra ta un mormînt, somnul se deschide deasupra ta ca o criptă de eter aprinsă. Dormi toată noaptea sub o planetă. Trezirea cuvintelor tale împarte spe-rioasele ape, toiagul mîinii tale ridică deasupra somnului o cale prin mare roșie.

O, LAC, SUSPENDS TON VOL !

Ne oglimdim în timp și îmbătrînim cu lacurile. Iată însă că de foarte mult timp — am aflat — de foarte mult timp nimeni nu a mai văzut lacuri adevărate. Sufletul meu s-a speriat încet, oglinda m-a cercetat cu îngrijorare, pleopa a treia s-a lăsat cuprinsă de un tremur extatic, sufletul meu s-a speriat încet, dar și-a adus aminte ; cîndva un lac a zburat, și a fost în jur un cutremur de sacrilegiu, osemintele lui Tamerlan au ieșit din criptă, a fost cutremur alb și, într-o mare pace, într-o mare pace sufletul meu a văzut acel lac.

Coborai de pe munte și l-ai zărit acolo, în conul vulcanului, nemișcat și gol, în mare singurătate, credeai că sfînta de la care-și trage numele ieșise la scaldă. Dintr-o mare pîlpîire albastru cerului făcea spic. Lacul nu cunoștea omul. înghețat în azur, baltă de fulgere adormite, albastru carnal și impudic, deschis în vînt, ochi împietrit în moarte, din care raza nu mai pleacă.

Beat de prealimpe, aerul jongla cu miraje !

Pînă la depărtarea lui, întinderea mîinii îi putea ajunge, degetele mîinii îl mîngîiau. Din neștiut, din confuz, degetele mîinii mîngîiau, cu pori lacomi, un lac sălbatic. Cînd ochiul a mers mai aproape, s-a văzut că este o stea agonică și mari pulsații neregulate ritmau zgomotul unei eroziuni. Zgomot de largă prăbușire în goluri, zgomot de coloane în prăbușire, din Acropole peste cetate, zgomot de munte care alunecă în oceanul matcă. Aerul jongla cu miraje, căldura era mai năucitoare decît orbirea în zăpezile veșnice, patria solară se deschidea peste ochiul timpului. Pulsațiile tîmplei tale făceau valuri în lac.

Beat de prealimpe, aerul jongla cu miraje !

Un *lac-stea*, o stea, un *lac-stea*, un lac, un *lac-stea*, o stea, un *lac-stea*, un lac, nesfîrșit, repetat, iar și iar un *lac-stea*, din măruntaiele pămîntului, din foarte înalt aer, inima planetei bătea. Arome tari, ca în prezența unui zeu miresmat, purtau

42

43

pasul mai iute la coborîre, lacul învăluia ținutul cu faldurile nevăzute ale magiei. Erau vălurile unei uriașe meduze alb'astre, pîlpîire de holdă-n văpaie, incendiu în stepa solară cu pierdute împărății. Mai la urmă, păduri de febră au aruncat un albastru otrăvit, culorile vineții urcau prin cratere de vulcani, șerpi de argint străbăteau ochiul, șerpi de argint luminau, gheața din flacăra supura pe coaja molizilor. Prin tunelul de fulgere am trecut într-un cer subteran spre cetățile biruinței nepieritoare. Iată silfi și iată neoni înconjurîndu-ne, iată... Beat de prealimpe, aerul jongla cu miraje !

BALANȚĂ

Cum vara din vechi catedrale curge în stradă grîu de răcoare trecem incendiați, aburînzi, prin ani răcoroși atinși de soarele veacului în sfîrșire.

Sufletul meu s-a speriat încet, am plecat de pe munte, zile întregi am rătăcit prin cetăți pustiite, în piețele cărora mistreții și urșii își făcuseră adăpost. Noaptea treceau la mari înălțimi, peste case, lacurile zburătoare. A fost ură și vrajbă fără pricină între semenii mei, s-au deslușit sufletele celor mîr-șavi, dar mînia noastră era mai slabă decît mîrșăvia lor. îi uitam, noi înșine îi iertam, cită vreme ei nici nu știau la ce folosește iertarea. Hierofanții

misterelor au schimbat datina, s-au întocmit alte obiceiuri. Cu vremea, sofiștii au umplut locurile de cuvîntare, din învățătura geometrilor s-au făcut mașini de război. De moartea mașinilor, cei dinții au pierit geometrii, în acele zile sufletul meu vedea lacul. în acele nopți urechea mea îi deslușea filfîitul ușor peste casa mea. Numai în lacuri de munte mai simți afîtea vîrste deodată pe trupul frasin ; reci ape la tălpi — somnul mîlului, alte ape mai sus, înspre inimă, pînă la brațele-n cruce — balanță unde înecul și cerul se țin pe muchie. Trupul stă drept în pășunea lacului, carnea spintecă toate izvoarele ; ai putea vedea pe el vîrstele cum în rupturi de pămînt se zăresc zăcămintele de roci, după veacuri. Ai putea auzi cum răzbește carnea spre aer și spre lumină. Lac înghețat peste inimă.

45

ORAȘE DE SOMN

Orașe de somn, orașe de sare în visul alb al copilăriei, uimirea zăpezilor noi la fereastră și vara toată sub ele-ngropată. Mersul pe gol sub clopotul somnului în legănarea cîmpiei, în prăbușire — de la poieni cu lumină înșelătoare albul te soarbe, albul te doare. Lumina se scutură, de cenușă, vîntul suflă pustiu prin saline, albe cuțite intră în carne și tăietura o auzi și nu vine.

46

RĂZBOIUL PELOPONESIAC

Primăvara ne găsește pe mare, plutim spre dezastru
grîul a încolțit în cala corăbiilor, noaptea
holdele noastre foșnesc sub Pleiade,
lanuri de grîu plutitoare...
Năierii asudă în somn, urechea e îmbîcsită
de cîntecul sturzilor,
departe în țarmul patriei înfrunzește acum
pentru nimeni
arborele de pace.
Plutim spre apus, vai, se știe
navele noastre vor arde în portul străin,
lăncile lor ne vor sparge
cum fraze lungi dintr-o odă,
lăncile lor vor izgoni alfabetul
pentru lungă eră trufașă a ciorbei negre.
Și iată salinele syracuzane
unde sîntem de-a valma zvîrliți, vii și morți,
vulturii Mării Mediterane ne-or face umbră
cît timp în noi se stivuiește
duhoarea și ciuma istoriei.

47

EURIDICE

Iar a-nceput să cînte el, ciudat din lirica-aceea care asuprește în mine toate simțurile.
Văd.

din gol cum vine-o soarbere pe mare în trîmbe, cum austrul învârtește peste oracole sămînța ploii.
E trupul meu tiranizat de muzici, cum stau așa, se văd deschise-n cer găvane mari care ne sorb în sus, așa cum
noaptea sugă insomnia și măduva luminii de sub pleoape.
Cine îmi smulge de aici deodată
trupul meu tainic preacurat și uns
îmbălsămat în roiul muzicii ?
Mi-e ca și cum păcătuiesc c-un fulger
acolo sus pe-o insulă de rouă,
iar fericirea mea se face toamnă
și sufletul îmi curge spre Thanatos.
Mi-e ca și cum aș vrea să prind cu mîna ceva de piatră sau ceva de carne,

48

dar golurile-acestea nu au miez

ci numai moartea are miez de moarte.

Cînd spun cetățile că împlînzeste voi nu vedeți cum sfredelesc în munți aceste sunete ?

Ahaia toată

e-o burtă de ocean cu mii de peșteri, iar fiarele-n păduri de se-mblînzesc în ele se-mblînzeste numai spaima.

Iar a-nceput să cînte el.

Privește

spre mine cu un soi de îndurare iar moartea se sălbăticește-n mine.

GRIU SUB ZĂPADĂ

întins — fac cruce cu zăpada, mercurul greu al sîngelui mă-ngroapă, căldura trupului se scurge-adînc,
spre grîne ca raza somnului de sub pleoapă.

Între aceste sate — largul nins, curge din rana stelei conifere un frig de-argint. Iar griul în pămînt
foșnește acolo-n el a înviere.

întins deasupra holdei viitoare ; umblă prin grîne pași de avsalom...

CĂMAȘA OBUZULUI

În pod stă cămașa obuzului, pe o grindă lîngă faguri negri de viespi.

Urc și spun

sunete cum ar fi aa... uuu... aaaa... sau alte cuvinte de spus în cilindru.

Cu ani în urmă obuzul a rupt nucul din fundul grădinii

și l-a uscat,

apoi cineva i-a smuls bunicului cișmele și astfel veniră semne de pace.

Ce minunată aramă ! Spui aa... uuu... aaaa..

și aerul negru îți bate fața,

în paharul acesta cu lungi vocale

zace războiul ca marea în scoică.

51

PLOAIA ȘI SOMNUL

TERȚIAR

Vino cu ploaia, vino cu somnul,

ape freactice din adînc

scot în amiaza aceasta arginturi.

Mă-ncumet să umblu sub cerul deschis

prin vara fantastică ce se lasă,

pe spate mă întind și ascult

valul de aer izbind în piept

țărnul sîngelui.

Vino cu ploaia, vino cu somnul aerul verii se prinde de sînge, în fericirea aceasta trufașă sîngele meu
palpează furtuna.

Și dintr-o dată lacul — deschis sub amurgul ce înflorește-n întunecime, ziua de-un verde agonizant dacă
privești cîțiva ani dinăuntru

cum numai iarba și stelele într-o lacrimă.

Cu o tristețe mediocră și-adevărată oprești un gînd care te detestă, în timp ce urlă confuz și absent
copacul frazelor sub un vînt.

Sîntem mai veșnici — spui — mai fierbinți din partea umbrei invadatoare. Lasă în umbră o mînă
moale, lasă-ți o mînă în furnicar ;

simți tu acolo, pîlpîind terțiarul ?

52

53

CITITORII DE VULTURI

Lăsăm acum pădurea. Coborîm. Orașul se întinde jos în ceață, în acest mare estuar lăptos. Urcă din vale un lătrat
de cîini. Un cimitir pe deal, balans de ceață, golf de morminte. Coborîm sub hulă. Sîntem convoiul de auguri
tocmiți, sîntem convoi de cititori în vulturi. Șir monoton, mers monoton cadență

urmă pe talpă,

talpă-apoi

pe urmă

(glezna fierbinte-a celui dinainte aprinde ceața-n mers, aprinde goluri)

gleznă în ceață

gleznă

stîng

drept

stîng

lung, nesfîrșit convoi de-auguri cu ziua închiriat acum de urbea Thule. Pînă la gură ceața — se mai vede deasupra în albastru, tremurînd Valhala. Vulturi albi în zare adună-n bolta ochiului cenușă. Apoi intrăm în zid. Din nou

drept

stîng

54

(orașul își așteaptă jos în piață augurii precurați).

Oho, ce timp !

Oho, ce semne bune ! (cu gîturile-nșepenite-n ceruri vom căuta mari semne și vom spune :)

Oho, ce timp !

Oho, ce semne mari !

lată, vedem prin ceață vulturi ageri!

lată, îi veți înfrînge pe barbari!

SUMAR

Vară în patrie / 5

Duminică / 6

Mina cu mînușă / 7

Înflăcărată uimire / 9

Levitație / 10

Floare de insomnie /li

Narcis / 12

Icar / 13

Vechea cicatrice / 14

Poemul fastuos / 15

Nord / 16

Interior / 18

Prietenul meu haruspiciul / 19

Somn în picioare / 20

Leandru / 21

Dracula / 22

29 februarie / 23

Insula / 24

Portret de tînăr / 26

îmbrățișare / 27

Amară / 28

Lespedea / 29

Ora de fosfor / 31

Plîns stătut / 32

Cireșul / 33

Purificare / 34

Frumoase animale / 35

Lautreamont / 36

Astrul negru / 38

Prezentare / 39

Un pîlc de spini / 40

Spălatul feței / 41

Lacul / 42

Balanță / 45

Orașe de somn / 46

Războiul peloponesiac / 47

Euridice / 48

Griu sub zăpadă / 50

Cămașa obuzului / 51

Ploaia și somnul / 52

Terțiar / 53

Cititorii de vulturi / 54